

EGOZA

Nr.4
decembris
2025

Redaktora sleja

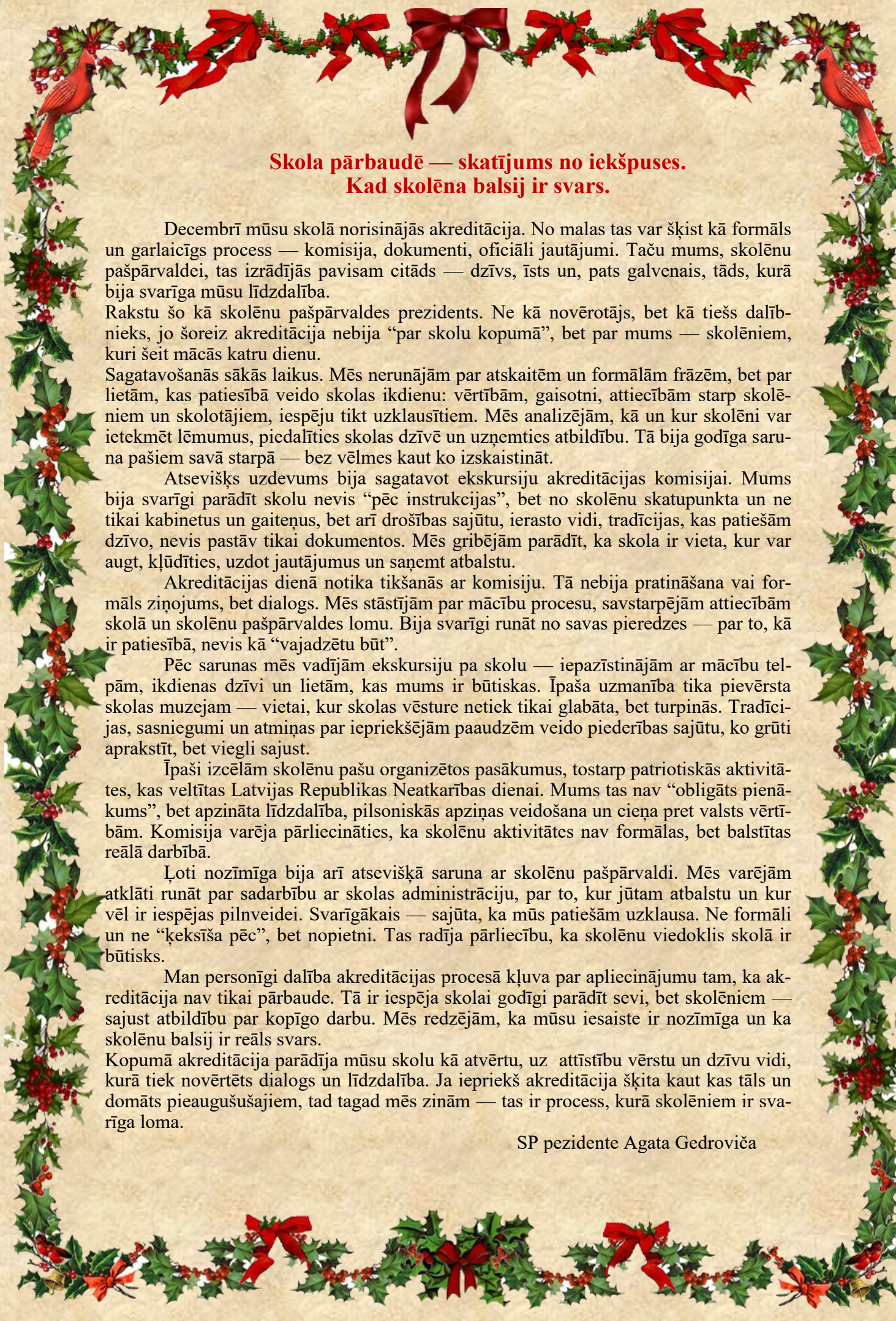
Decembris mums nebija vienkārši gada pēdējais mēnesis — tas bija viens no sarežģītākajiem. Skolas akreditācija, liela atbildība un sajūta, ka nedrīkstam pievilt. Paralēli tam — gatavošanās Jaungada pasākumiem, mēģinājumi, steiga. Un, protams, gaidītās brīvdienas, par kurām domāja ikviens.

Mēs centāties. Reizēm nogurām, reizēm satraucāmies, bet turpinājām darīt — kopā. Un tieši vārds *kopā* vislabāk raksturo šo decembri. Tas bija arī gaidīšanas laiks. Gaidīšanas pēc atelpas bez zvaniem, bez steigas, bez grafikiem. Laiks, kad var apstāties, atskatīties un saprast, cik daudz patiesībā jau ir paveikts.

Jaunajā gadā mēs gribam novēlēt ikvienam vienkāršas, bet ļoti svarīgas lietas: spēku brīžos, kad tā pietrūkst, mieru, kad apkārt ir pārāk skaļi, un pārliecību, kad rodas šaubas par sevi. Lai būtu vairāk mirkļu, kurus var pateikt: *“Man izdevās.”*

Atpūtīsimies, uzkrāsim enerģiju, jo jau nākamajā gadā sāksim gatavoties mūsu ģimnāzijas jubilejai. Tas nozīmē jaunas idejas, darbu, atbildību un notikumus, kas kļūs par daļu no mūsu kopīgās vēstures.

Aleksandra Kirilova

Skola pārbaudē — skatījums no iekšpuses. Kad skolēna balsij ir svars.

Decembrī mūsu skolā norisinājās akreditācija. No malas tas var šķist kā formāls un garlaicīgs process — komisija, dokumenti, oficiāli jautājumi. Taču mums, skolēnu pašpārvaldei, tas izrādījās pavisam citāds — dzīvs, īsts un, pats galvenais, tāds, kurā bija svarīga mūsu līdzdalība.

Rakstu šo kā skolēnu pašpārvaldes prezidents. Ne kā novērotājs, bet kā tiešs dalībnieks, jo šoreiz akreditācija nebija “par skolu kopumā”, bet par mums — skolēniem, kuri šeit mācās katru dienu.

Sagatavošanās sākās laikus. Mēs nerunājām par atskaitēm un formālām frāzēm, bet par lietām, kas patiesībā veido skolas ikdienu: vērtībām, gaisotni, attiecībām starp skolēniem un skolotājiem, iespēju tikt uzklautiem. Mēs analizējām, kā un kur skolēni var ietekmēt lēmumus, piedalīties skolas dzīvē un uzņemties atbildību. Tā bija godīga saruna pašiem savā starpā — bez vēlmes kaut ko izskaistināt.

Atsevišķs uzdevums bija sagatavot ekskursiju akreditācijas komisijai. Mums bija svarīgi parādīt skolu nevis “pēc instrukcijas”, bet no skolēnu skatupunkta un ne tikai kabinetus un gaiteņus, bet arī drošības sajūtu, ierasto vidi, tradīcijas, kas patiešām dzīvo, nevis pastāv tikai dokumentos. Mēs gribējām parādīt, ka skola ir vieta, kur var augt, kļūdīties, uzdot jautājumus un saņemt atbalstu.

Akreditācijas dienā notika tikšanās ar komisiju. Tā nebija pratināšana vai formāls ziņojums, bet dialogs. Mēs stāstījām par mācību procesu, savstarpējām attiecībām skolā un skolēnu pašpārvaldes lomu. Bija svarīgi runāt no savas pieredzes — par to, kā ir patiesībā, nevis kā “vajadzētu būt”.

Pēc sarunas mēs vadījām ekskursiju pa skolu — iepazīstinājām ar mācību telpām, ikdienas dzīvi un lietām, kas mums ir būtiskas. Īpaša uzmanība tika pievērsta skolas muzejam — vietai, kur skolas vēsture netiek tikai glabāta, bet turpinās. Tradīcijas, sasniegumi un atmiņas par iepriekšējām paaudzēm veido piederības sajūtu, ko grūti aprakstīt, bet viegli sajust.

Īpaši izcēlām skolēnu pašu organizētos pasākumus, tostarp patriotiskās aktivitātes, kas veltītas Latvijas Republikas Neatkarības dienai. Mums tas nav “obligāts pienākums”, bet apzināta līdzdalība, pilsoniskās apziņas veidošana un cieņa pret vērtībām. Komisija varēja pārliecināties, ka skolēnu aktivitātes nav formālas, bet balstītas reālā darbībā.

Ļoti nozīmīga bija arī atsevišķā saruna ar skolēnu pašpārvaldi. Mēs varējām atklāti runāt par sadarbību ar skolas administrāciju, par to, kur jūtam atbalstu un kur vēl ir iespējas pilnveidei. Svarīgākais — sajūta, ka mūs patiešām uzklausa. Ne formāli un ne “ķeksīša pēc”, bet nopietni. Tas radīja pārliecību, ka skolēnu viedoklis skolā ir būtisks.

Man personīgi dalība akreditācijas procesā kļuva par apliecinājumu tam, ka akreditācija nav tikai pārbaude. Tā ir iespēja skolai godīgi parādīt sevi, bet skolēniem — sajūst atbildību par kopīgo darbu. Mēs redzējām, ka mūsu iesaiste ir nozīmīga un ka skolēnu balsij ir reāls svars.

Kopumā akreditācija parādīja mūsu skolu kā atvērtu, uz attīstību vērstu un dzīvu vidi, kurā tiek novērtēts dialogs un līdzdalība. Ja iepriekš akreditācija šķita kaut kas tāls un domāts pieaugušajiem, tad tagad mēs zinām — tas ir process, kurā skolēniem ir svarīga loma.

SP prezidente Agata Gedroviča

Diena, kad stundas pārvērtās svētkos

Šajā dienā bērni uzreiz saprata- skola šodien ir citāda. Ne parasta, ne stingra, bet jaungadīga.

Papildus svētku programmai zālē skolotāji nolēma uzdāvināt bērniem īstus svētkus — **visa mācību diena pārvērtās par svētkiem**. Ierasto stundu nebija, to vietā norisinājās jaungada uzdevumi, viktorīnas, spēles, mīklas, sarunas par svētkiem un daudz smieklu. Pēc tam bērni teica: „*Mēs it kā mācījāmies, bet bija jautri*” — un tas, iespējams, ir pats labākais rezultāts.

Zālē valdīja īsta svētku noskaņa. Cirka mākslinieki rādīja trikus, žonglēja un pārsteidza ar akrobātiku. Īpašu prieku sagādāja pazīstamie tēli — Grinčs, Ziemassvētku rūķis un Ziemassvētku vecītis. Bērniem tā bija kā tikšanās ar pasaku, kas pēkšņi ienākusi skolā.

Vissvarīgākais — neviens nesēdēja malā. Bērni dejoja, kustējās, piedalījās spēlēs, atbildēja uz jautājumiem, minēja mīklas. Viss notika viegli un bez saspringuma — tieši tā, kā jāizskatās īstiem svētkiem.

Par atsevišķu notikumu kļuva **piparkūku** veidošana kopā ar skolēnu pašpārvaldi - rotāja, fantazēja, smējās, salīdzināja un priecājās par rezultātu. Bērniem patika, ka svētkus var ne tikai skatīties, bet arī **radīt ar savām rokām**.

Par skaistu noslēgumu kļuva skolas Ziemassvētku eglītes iedegšana. Zālē kļuva kluss, gaiss un ļoti mājīgi. Daudzi pēc tam teica: „*Tagad gan ir skaidrs — Jaunais gads ir pavisam tuvu.*”

Apkopojot bērnu iespaidus, varu teikt vienu: tā bija diena, kad skola uzdāvināja bērniem nevis pasākumu, bet noskaņu. Diena, kas paliks atmiņā tieši tāpēc, ka tajā bija daudz kustību, prieka un īstas bērnu laimes.

Bērnu iespaidus apkopoja klases audzinātāja
Kristīne Dombrovska

Skatuve, kas māca vairāk nekā stundas

Decembrī mūsu ģimnāzijā ir tradīcija, bez kuras vairs nav iedomājams gada noslēgums — Jaungada šovi. Katru gadu tas nav tikai koncerts, bet kopīgs stāsts ar vienotu tēmu, kurā iesaistās visa skola — no pašiem mazākajiem līdz vecāko klašu skolēniem.

Šogad ideja bija īpaši simboliska. Sākumskolas skolēni ar savu enerģiju, kustību un radošumu “uzlādēja” tukšo telefona bateriju, savukārt vidusskolēni nonāca pie svarīga secinājuma — dzīvus priekšnesumus nekad neaizstās video internetā. Šis laiks kļuva par brīdi, kad visa skola patiesi uzlādējās ar Jaungada noskaņu un sāka gatavoties svētkiem — nevis pēc kalendāra, bet pēc sajūtām.

Tieši šajā laikā man tika piedāvāts izmēģināt sevi pasākuma vadītāja lomā. Tas bija mans pirmais izaicinājums uz skatuves nevis kā priekšnesuma dalībniekam, bet kā cilvēkam, no kura ir atkarīga visa pasākuma norise. Pirms sākuma es ļoti uztraucos, jo apzinājos šīs lomas atbildību. Vadītājam nepietiek tikai nolasīt tekstu — viņam jāpārlīdz pasākumam norītēt mierīgi, saprotami un plūstoši visiem klātesošajiem.

Pirmais uzdeviens uz skatuves nebija viegls. Uztraukums bija jūtams uzreiz — pilnas zāles uzmanība sākumā mulsināja. Taču jau pēc pirmajām frāzēm kļuva vieglāk. Es sapratu, ka galvenais ir runāt pārliecinoši un būt uzmanīgam pret visu, kas notiek apkārt, nevis tikai koncentrēties uz sagatavoto tekstu.

Programmas laikā radās arī negaidītas situācijas. Reizēm bija nepieciešams ātri mainīt priekšnesumu secību, citreiz — palīdzēt aizkulisēs vai aizpildīt pauzi. Šādos brīžos nebija laika uztraukties — vajadzēja reaģēt ātri, saglabāt mieru un kontrolēt situāciju. Tieši tad es sapratu, ka skatuve māca nevis skaļumu, bet savaldību.

Pēc pasākuma noslēguma es izjutu patiesu prieku — gan par sevi, gan par mūsu vadītāju komandu. Mēs tikām galā. Šī pirmā pieredze man parādīja svarīgu lietu: skatuve nav par bailēm vai perfektumu. Tā ir par pārliecību, atbildību un prasmi strādāt ar cilvēkiem šeit un tagad.

Un, iespējams, tieši šādi brīži paliek atmiņā visilgāk — kad sper soli ārpus savas komforta zonas un saproti, ka vari vairāk, nekā biji domājis.

Nikita Škutāns

